

kelte Bestemmelser i Varemærkeloven maa ændres, naar det skal undgaas, at Udlændinge i visse Henseender bliver bedre stillede end Indlændinge med Hensyn til Adgangen til at faa Varemærker indregistrerede. Efter den hidtil gældende Lovgivning kan der saaledes ikke finde Registrering af Ordmærker Sted, naar derved tilsigtes angivet vedkommende Vares Oprindelse (herunder altsaa: fra hvem Varen hidrører, eller paa hvilken Maade den er fremstillet), medens efter den internationale Overenskomst Registrering alene maa nægtes, naar Mærket kan tjene til at angive det Sted, hvorfra Varen hidrører, eller Tidspunktet for dens Frembringelse. Ligeledes har efter den hidtil gældende Lovgivning et Ord for at kunne registreres som Varemærke skullet være en særlig opfunden Benævnelse, medens Washington-Overenskomsten kun udelukker Mærker, der intet Særpræg har, eller som er gaaet over i den daglige Sprogbrug eller er taget i Brug i det redelige og faste Handelssamkvem. Ligeledes vilde vor Lovgivnings Bestemmelser om Optagelse i Varemærket af Vaaben o. l. kunne nøde til en strengere Behandling af Indlændinge end, efter Washington-Overenskomsten, af Udlændinge. Allerede efter Pariserkonventionen har i et enkelt Tilfælde en Udlænding herhjemme kunnet været bedre stillet end en Indlænding, men Antallet af saadanne Tilfælde er nu ved Washington-Overenskomsten blevet væsentlig forøget, og den nye Lov gaar da, som bemærket, ud paa at ændre den gældende Lovgivning saaledes, at der tilvejebringes Ensartethed i Behandlingen af Indlændinge og Udlændinge. — Efter Lovens Slutningsbestemmelse skal de foretagne Ændringer finde tilsvarende Anvendelse ved Registrering af »Fællesmærker«, jfr. § 1, sidste Stk., i Lov Nr. 129 af 29. April 1913.

Slutningsbestemmelsen om Fællesmærker indsattes i Lands-tinget efter Forslag af Udvalget. — Lovforslaget vedtoges enstemmig i begge Ting.

37. Lov om Ændring i Lov Nr. 107 om Beskyttelse af Mønstre af 1. April 1905, (Handelsministeren). [A. Sp. 2587 — C. Sp. 107, 129].